

Georgiana Găbrian - Sunt dislexic și nu-mi plac canapelele

©2022 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
producție: Tudor Bogdan Alexandru
concepție copertă: Paul Burcia
redactor de carte: Maria Petricu

typeface Minion Pro, designer Robert Slimbach,
Adobe Systems Incorporated
tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GĂBRIAN, GEORGIANA

Sunt dislexic și nu-mi plac canapelele / Georgiana
Găbrian. - București: Casa de pariuri literare, 2022
ISBN 978-606-990-209-7

821.135.1

SUNT DISLEXIC ȘI NU-MI PLAC CANAPELELE

Georgiana GĂBRIAN

casa de pariuri literare

Acțiune! Motor! O secundă de nebunie și alta de plictiseală

...locurile întunecoase, uniforme de polițiști și medici, combinația de alb și roșu, hamburgerii, brișele și whisky-ul ieftin. Detest și să stau nemișcat pe un scaun, fie el confortabil, înconjurat de străini. Îmi displac și spectacolele de balet, deși apreciez dansul supraomesc al balerinilor.

Incapabil să înțeleg drama Lebedei Albe consumată printr-o nouă diagonală perfectă de piruete, îmi las mintea să hoinărească la limita dintre universul de pe scenă și cel din sine, fără să mă abandonez vreunui. În ciuda dorinței de a fugi (fizicește vorbind, am încremenit teribil), muzica îmi atrage atenția. Închid ochii, permițându-le viorilor să pulseze în stropii de sânge, trompetelor să facă timpanele să vibreze, basul să coboare vertiginos și să intre în măruntaie. Cu o agilitate neobișnuită, muzica mă transformă într-un sclav și, cum ar spune un romantic, *vine cu o prospețime pulsatilă* pe care mi-o injectează fără zgârcenie. Mă amuză romanticii, dar asta e o altă poveste, pe care nu vreau să o spun acum, deși am în față cadrul ideal: se derulează una dintre scenele de pe lac, la lumina lunii. Pardon, reflectorului. Dacă ar fi după mine, le-aș aprinde pe toate și le-aș lăsa așa, bucurându-mă de lumina revărsată peste loje, scaune, spectatori, decor și balerini. La fel aș face și cu muzica, eliberând-o prin cel mai performant sistem audio. Nu ripostez la cucerirea absolută, din contră, ancoroz steagul alb. Avid după libertate, acum sunt docil, căci muzica e un alter ego, sub o formă diferită a materiei. E plină de contradicții: păcătoasă și neviciată, calmă și vulcanică, duală și previzibilă. Știu ce vrei să adaugi, că sunt și eu un sentimental, dar e unica variantă acceptată. Chiar îți voi mărturisii fără ocolișuri, cum am făcut dragoste cu ea, sărutându-i pătimaș notele și mângâindu-i acordurile nelumești, și e extaz pur. În plus, Ceaikovski e un geniu. Am impresia că până și eu, din locul meu de spectator deseori absent, am o contribuție (nu mă refer la aceea de a consuma oxigenul balerinilor care dansează până la epuizare).

În treacăt, privesc sala. Auditoriul e vrăjit, excepție face George, care butonează, probabil niște chestiuni urgente de *business*. Înțelegând că mișcarea agitată a ceasului înseamnă nerăbdare, mă anunță:

— Fiule, mai sunt cincisprezece minute.

Nu mă surprinde precizia lui și nici bucuria pe care facil i-o simt în glas. Suntem doar din aceeași stofă croiți. Cu coada ochiului, o observ pe Anastasia, ori mai simplu Ana. Nu e absorbită precum melancolica Eva, ale cărei degete cuibărite în palma mea devin receptori fideli ai emoțiilor. Ana își face timp să își aranjeze colierul, să întindă o cută imaginară a ținutei *en vogue* și să-și plimbe privirile fugitiv, pentru a capta o undă de admirație. Trebuie indubitabil să își primească doza de complimente de care e dependentă. Obișnuită să îi fie lăudată frumusețea, are nevoie de asta ca de cana de cafea matinală, singura excepție fiind dată de momentul zilei când e „savurată”. Deși mamă și aflată la cea de-a doua tinerețe, Ana își păstrează frumusețea, prin adevăratul ritual pe care îl urmează întotdeauna. Și când spun întotdeauna înseamnă și în vacanță, abia trezită din somn, dacă se află în pustietate ori într-o cameră fără electricitate, deși probabilitatea să se afle în ultimele două scade drastic. E un *trend setter* în cercul soțiilor de afaceriști, care deși o imită, sunt o copie atât de ștearsă încât un surâs ironic adresat lor e chiar prea mult din partea mea. Ar trebui să mulțumească divinității, căci, și din acest punct de vedere, e foarte generoasă, oferindu-i în dar trăsături fine: nas subțire, profesionist „sculptat”, pomeți rotunzi, buzele suficient de pline încât să atragă atenția, fruntea ușor bombată, trupul neschimbat de sarcini. Totuși să nu fiu ipocrit și să recunosc că e clienta fidelă a saloanelor și a cabinetelor, iar frumusețea „și-o conservă” și prin metode mai puțin naturale. Fără exagerări însă.

O copie foarte reușită, singurele diferențe vizibile fiind sexul și greutatea, e Chris, ce-i stă mândru alături. Și iat-o pe Ana încadrată de cei mai importanți bărbați din viața ei: soțul și fiul cel mare. Din punctul meu de vedere, sunt iubiri dependente și acaparatoare, datoria ei principală fiind aceea de a se mula pe nevoile și așteptările lor. Dacă George e indiferent la exagerata atenție, trăind și acum ca un burlac, când are chef, cu tot ce implică statutul, Chris e încântat. În consecință, nu e de mirare că fratele meu e un egoist și un individualist fără vindecare, trăind sub aripa protectoare a mamei ca atunci când avea două luni, deși are 32 de ani. Evident, nu avem nimic în comun, în afară de faptul că avem aceeași părinți.

Insolita analiză e probabil demarată și de rara oportunitate de a o face, activitățile noastre familiale fiind reuniunile de afaceri, meciurile de tenis și câteva evenimente culturale. În rest, Ana se joacă de-a an-

trepreneurul iscusit și de-a soția supremă, neieșindu-i niciuna, fiind ca alergatul după doi iepuri. Chris e implicat în afacerile, pe care tata le conduce cu o mână de fier și carismă hollywoodiană, iar eu îmi trăiesc din plin viața de băiat de bani gata, răsfățat (deși cred că voi fi acuzat de pleonasm), fără o ocupație anume, ci doar având o oarecare tangență cu muzica, teatrul și filmul.

— Nu pot să mă mai uit. M-au amețit cu piruetele lor.

— Mda...

— Câte a făcut acum?

— Zece.

— Serios? Le-ai numărat? Văd că Danny rezistă cu stoicism.

— Dintr-un singur motiv: Leila îl va lăsa să doarmă pe covorașul de la intrare în caz contrar.

Ana ne muștră din priviri. Când vreau să mai adaug o replică ironică la adresa dragului nostru doctor, ce stă cuminte chiar în rândul din față, izbucnesc ropote puternice de aplauze. Realizând scopul, îi imit și eu frenetic. Tata se amuză de energia subită.

— Ești fenomenal.

— Nu, insensibil.

Sunetele își desfac plasa în care mă balansam ca un păianjen după un prânz copios: pauză între acte. Pauză? Bucuria chiar e un sentiment efemer.

— De ce ai spus că mai sunt cincisprezece minute?

Ridică din umeri amuzat. Nu înțeleg de ce.

— Până la sfârșit câte mai sunt? Stau aici de-o veșnicie.

— Credeam că sunt singurul nerăbdător.

— Mergem la o țigară?

— Nu cred că e momentul.

Foiala ivită în colțurile sălii e ciudată, după încremenirea de până acum. Mă agasează vocile și atingerile involuntare, când spectatorii trec pe lângă scaun, în grabă, spre ieșire. Mă uit către Eva: ochii albaștri sunt gata să elibereze lacrimi de fericire (ori altă emoție necunoscută, dar a naibii de puternică). Îmi surăde ca un copil, ce are parte de o surpriză nemaipomenită. Mai mult, citesc pe buze:

— Pur și simplu magnific!

Când reîncepe spectacolul, mă afund în fotoliu cu fața unui condamnat. Dacă nu la moarte, cu siguranță la vreo 15 ani de închisoare. Eva e ca o himeră ce alunecă printre balerini, Ana își împarte, ca mai înainte, atenția între spectacol și propria persoană ce trebuie măgulită,

Chris privește spre scenă cu un interes prefăcut, abia abținându-se să nu caște, iar tata... Ei, tata face ce știe mai bine: afaceri. Eu șerpuiesc pe linia îngustă dintre vizionarea baletului și reverie, ce înseamnă o minte ce se adâncește ca o prăpastie, fără să cadă în nicio parte datorită muzicii. Ca filmul ori teatrul, sunetele devin un soi de hamac atârnat deasupra hăului, în care sinele stă, cu brațele atârânde. Un băiat de bani gata și stările negative nu sunt termeni incompatibili. Bat un tac bineștiut, taxat de mama de fiecare dată (asta când îl observă). Nu îi înțelege semnificația, dar cu toate acestea, nu îl suportă. Pentru ea e un gest repetitiv și prin urmare, foarte enervant. În schimb, tata are tendința de a-și pune palma peste a mea, citindu-i-se pe chip teamă ori vinovăție. De data asta, eu sunt cel care nu înțelege.

Fixez fluturile de noapte, un tatuaj micuț pe încheietura mâinii stângi, pe care simt nevoia să îl analizez, deși sunt conștient că asta înseamnă să fac echilibristică deasupra abisului. Și știu sigur că nu mă pricep. Aripile negre, cu dăre roșiatice, mimând zborul, mă poartă spre primul cadru: o încăpere întunecoasă, din piatră, cu o canapea jerpelită și un paznic de temut – ușa de metal care nu se deschide prea des și când se întâmplă... În solitudinea mea, mă împrietenesc cu o furnică ce se aciuiază printre crăpături. O pun cu grijă pe cuvertura gri (albă a fost demult) și încep să-i vorbesc despre vrute și nevrute. Dă să plece, o blochez, dar mă gândesc pe urmă că sunt un răpitor ce ține prizonieră umila insectă și, speriat, o eliberez. Nu, nu voi fi un răpitor de libertate, indiferent de natura ei.

Alt doilea cadru: o sufragerie scăldată în lumina puternică a aplicelor, spoturilor și lampadelor (și, probabil, și de razele lunii, pe care o privesc de aici, din colțul meu ascuns, de lângă fereastră) și parfumată cu aburi de alcool, tutun, ierburi și lavandă. Două canapele neîncăpătoare, trei fotolii devenite suporturi pentru sticle și pahare, un tablou avangardist, șosete bizare (uite un unicorn roz, o hartă...), suvițe colorate, dacă le privesc simultan am impresia că formează un veritabil curcubeu. Aici sunt, din contră, prea mulți oameni.

Al treilea mă pune față în față cu drumurile întortocheate ca un labirint, pe marginea cărora sunt cufere cu nimicuri, pline ochi: telefon cu ecran spart, trusă de machiaj, fotografia unei case cu urmele incendiului încă proaspete, o statueta aurită, un costum de pirat, pastile albe într-un recipient roșu, discuri.

Fluturile se zbate pe încheietură, cadrele filmate cu o cameră pusă pe un stativ instabil, se cutremură și conținutul se amestecă, de nu

mai știu care și de unde aparține. Un zgomot de glonț. Din aripi, curg șiroaie sângerii, care îmi umplu repede palma. De unde atâta sânge din corpul lui firav? Cine l-a împușcat? Până să înțeleg ce se întâmplă, un trup alb, fără chip, asexuat se lungește lângă mine, după o cădere lentă, ca într-un film în *slow motion*. Pare că e din aer, nu se aude când se izbește de podea. Câteva suvițe negre se amestecă cu pata roșie de la piept (de ce a apărut? un al doilea glonț?), imaginea fiind similară, din punct de vedere coloristic, cu tatuajul meu: negru și roșu. Nu e o vedenie, ci o certitudine. Prăbușirea o simt și în mine și paradoxal, intensitatea e imensă: interiorul cade ca o clădire supusă demolării, cu un răsunet surd, mai mult vibrând. Fluturile reîncremenește pe piele, iar eu privesc spre public și scenă, doar să mă asigur că sunt în sală. Perfidă amintire, un dementor scăpat din abis.

La finele spectacolului, George și Ana sunt opriți de numeroasele cunoștințe, pentru simplu fapt că tata e un rockstar al afacerilor (ori guru, cum dorești) și mama trebuie să își primească porția cotidiană de complimente: rochia neagră, cu croială clasică, lungă și cu un șirag de perle imediat sub bust o completează cu pantofi și un plic nude. Cocul pentru care a trebuit să o aștept o oră, hoinărind prin mall-ul din apropierea centrului de înfrumusețare (și o idee mai proastă nici că puteam avea), pare total nearanjat, iar machiajul inexistent, după ce am privit minute în șir chipurile pictate ale balerinilor.

Inspir cu neaș aerul fresh. A fost irespirabil în sala plină de oameni.

— Zâmbiți!

Câțiva ziariști fac instantanee.

— Dacă știam, îmi luam ochelarii de soare.

Chris zâmbește. Pornirea lui narcisistă e alimentată de prezența lor.

— Ne-a sosit mașina. Să mergem.

Ana coboară scările, cu mișcări de felină aflată la vânătoare (de laude), tata și Chris continuă turul de salutări și străngeri de mâini, eu trag din țigară, răspunzându-le printre buze și căutând-o din priviri pe Eva. Se pierde în mulțime ca o himeră, observându-i o bucătică din rochia albă. Nu ne luăm niciodată la revedere, neplăcându-ne distanța impusă de această formulă.

— Danny și Leila vin să joace poker.

— În seara asta?

— Da.

Sar pe scaunul din dreapta, punând rock după Tchaikovsky. Am nevoie urgent de sunete agresive după ce am ascultat unele gingașe la fel

cum am de aer după zăpușeala din sală. Deschid geamul. Niciodată nu mi-au plăcut spațiile închise. O reală fobie pe care o camuflez sub alte pretexte: vreau să fumez, îmi e cald... Parțial reușesc, căci de exemplu Chris o traduce printr-un vedetism ieftin. Inevitabil, se discută despre afaceri, mai precis despre cele două magazine inaugurate recent. Afacerea e condusă de Ana și Chris, mama pentru că e fascinată de haine, modelling, frezuri și machiaj, iar Chris pentru că adoră să fie cu ea simplamente. Fiind un tip prea cerebral, George le preferă pe cele cu petrol și imobiliare. În ciuda teoriei lui David, conform căreia ar trebui să mă deprind cu munca, nu sunt implicat oficial în niciuna. Și când spun „muncă” nu trec pe listă apucăturile mele muzicale și cinematografice, care sunt unele adolescentine (deci foarte limitate temporal). E necesar să lucrez pentru a conștientiza valoarea reală a banului, a-mi câștiga independența financiară și, nu în ultimul rând, pentru a mă ține cu picioarele pe pământ. Mai sunt câteva bla-bla-uri pe care le repetă în mod enervant, dar nu le rețin. Ar fi o încărcare inutilă a memoriei și nu îmi place. Cei mai vehemenți adepți: Ana (care își venerază tatăl la fel cum o fac și eu cu al meu. Și chiar nu-i pic de ironie, de data asta) și Chris.

Gândurile îmi fug aiurea: nici unul nu e întreg, nici unul nu se lasă prins, mintea oferindu-mi imagini lipsite de sens. Nici eu nu fac vreun efort. La fel de neinteresant este și orașul. Adaug și conversația dintre tata și Chris, care devine un șir de șoapte, intervențiile Anei, încheiate cu un răs fals (mama nu pune punct ori alt semn, ci râde non-stop, arătând tuturor perfecțiunea vieții ei. Un om fericit râde mult, nu? Surâsul e unica măsură doar).

Ana e tot atât de teribilă ca șofer cum e și în rolul de mamă (e umilul meu punct de vedere, căci dacă îl întrebi pe Chris e dornic să-i ofere Oscarul zilnic). Tocmai a trecut cu viteză peste singura denivelare de pe drum și pe culoarea galbenă a semaforului. Se impune o nouă țigară.

Ajunși în fața scărilor centrale, deschid portiera, fără să aștept să oprească. Vechiul meu obicei, ce o scoate din sărite.

— Stai, pentru numele lui Dumnezeu. Unde te arunci așa? Dar ce ai făcut cu țigara? Sper că nu ți-a căzut pe aici. Chris, ajută-mă, te rog, puiule, să o găsesc.

Mă îndrept spre terasa de la parter, cu gândul la următoarea hoinăreală cu gașca. Nimic concret, ci câteva zile petrecute departe de marile orașe, seri în care jucăm piese de teatru și nopți în cluburi sau

camere de hotel, albe și gălăgioase de la alcool și ceva *fun*, sub diferite forme.

Abia așezat în balansoar, aud zgomot de roți pe aleea principală. În același timp, Caty apare în pragul ușii de sticlă.

— Nu, nu sunt o stafie.

— Bună seara, domnișorule.

Pune tava plină cu pahare pe măsută.

— Unul cred că îmi e suficient.

Și ar merge și o țigară. Imediat revine cu trei feluri de băutură. Ezit: rom, vin sau coniac de ciocolată? Aleg romul, după „zdruncinarea” sufletească provocată de balet, sinele are nevoie de ceva tare. Nici nu apuc să iau prima înghițitură, că spațiul îmi e invadat de tata, Chris și Danny, cu vorbăria lor:

— Puțin **respect**. **Veniți** de la balet, nu de la un meci de fotbal.

Îl salut pe **Danny**, fără să mă ridic. Mă bate părintește pe umăr, așezându-se în fotoliul de lângă.

— Am rezistat eroic.

— Nu trebuie oricum să avem pretenții exagerate de la un tip care coase și taie inimi.

— Totală dreptate! Poate îi explici asta și Leilei.

— Ce primesc în schimb?

— O scutire medicală.

— Îl împingi să fie iresponsabil.

— Sunt deja, Chris. Nu ai chef de o narghilea? Caty, adu și o narghilea.

Mai face câteva drumuri până când ne declarăm mulțumiți: eu cu Danny pufăim, umplând terasa de abur parfumat, George se rezumă la paharul de vin, iar Chris își savurează apa plată, în fotoliu de lângă ușă, stând de parcă dorește să plece în orice moment. La noi e ca o tradiție nescrisă: bărbații stau la o narghilea și un pahar de tărie pe terasa de la parter (mă rog definiția tăriei e dată de fiecare dintre noi, la Chris se traduce prin „fără grade”), iar femeile, acum Leila, Ana și presupun că și Nani, deși nu am văzut-o, în bibliotecă. Nu, nu citesc, ci beau ceai, fumează, bârfesc, ascultă muzică, plus alte plăceri nevino-vate feminine.

— Ce gust are?

— Poftim?

— Apa.

— E mult mai sănătoasă decât ceea ce bei tu.

— Nu te contrazic. Eu însă îți sugerez un pahar cu lapte.

— De ce?

— Ajută la somn. Și cum se apropie ora ta de culcare, e minunat.

Se uită plictisit la ceas, continuând discuția începută în mașină. Mă amuză cum Danny, prins la mijloc, aprobă toate variantele, deși pun pariu că habar nu are despre ce se vorbește. Nu se pricepe, nefăcând diferența între in și cănepă, iar garderoba fiindu-i cum-părată de Leila. Simplificat, e vorba de propunerea de a deschide până la sfârșitul anului alte opt magazine, deși semnalele privind sustenabilitatea extinderii nu sunt pozitive. Evident, George amână, Ana face crize (de isterie, de plâns sau ambele de nici nu știu dacă să îi dau un Glob sau Zmeura), Chris susține sus și tare că indicatorii se schimbă ulterior (e genial în afaceri, dar spune *bullshit*-uri doar de dragul mamei).

— Vă lămuriți voi, dar da, de acord cu tine, George...

— Preferați să vorbiți despre afaceri în loc de fustița de o palmă a Lebedei Albe?

— Odilia, zice cu emfază Danny, deși tot despre țoale e vorba... De ce râzi?

— Pentru că e Lebăda Neagră.

— Până la urmă invitația înaintată de mama s-a dovedit inspirată, nu? intervine Chris neinspirat. Mai ales că voi ați fost la prima vizionare.

— Da, eram virgini înainte. Adevărul e că balerinii ăia au rupt hainele de pe mine. Niște bestii!

Îmi afund buzele în romul rece, am pus gheață din abundență. Anticipând că mai am chestii în repertoriu, Danny se avântă într-o critică admirativă și entuziastă generată cel mai probabil de alcool și tutun, căci nu mă convinge că a înțeles o iotă din spectacol: confundă personajele, introduce o scenă în alt act. Ascult însă atent critica fabulos creionată de acest mare amator de artă, indiferent de forma ei de manifestare (și mă refer la sensul clasic, de necunosător, nu la cel de real devorator). E de înțeles. Pe de o parte, e medic cardiolog, în consecință e o persoană cerebrală, pentru care e suficient să simtă emoțiile primare. Pe de altă parte, experimentez și eu primele efecte, după a treia sută de rom.

— Au fost formidabili. Balet rus, nu?

— Una dintre cele mai prestigioase companii de balet din Rusia: Bolșoi.

Sunt dezamăgit că nu pomeneste nimic despre istoria baletului, ca tip de dans, cu rădăcini renașcentiste și a companiei, ce dansatori celebrii a dat, ce premii a câștigat sau eu știu ce alte chestiuni pe care doar genialul Chris ni le poate furniza (și Google, dacă ai răbdare să cauți).

— Recunosc că am răspuns la câteva emailuri.

— Afaceristul tot afacerist rămâne!

— Hai să jucăm, că altfel mă apuc să răspund din nou.

Chris se chinuie să ajungă la pachetul de cărți fără să se ridice din fotoliu. E varianta umană a leneșului. Iar eu cred că a suricatei.

— Nu s-a încurcat Caty. A turnat tutun din abundență.

— Măcar știm că nu e o persoană zgârcită, Danny!

George îmi ia paharul din mână și trage narghileaua înspre el. Nu comentez.

— Cum a fost la spital astăzi?

— Aglomerat. Am avut chiar și o prelevare.

— Nu pari prea fericit.

— Nu sunt, când o iau de la unul de vârsta ta. Accident cu motocicletă. Așa că nu mai face pe viteazul, că uite...

— Ce? Am un scuter ce abia atinge 37 mph.

— Vrei să spui că n-ai pus mâna vreodată pe o motocicletă de mare viteză?

Tac, lăsându-l să concluzioneze cu un aer victorios:

— La asta mă refer.

— Înțeleg acum de ce erai așa atent: cred că mai mult erai interesat să le ascuți ritmurile cardiace. Poate îți găseai vreun pacient printre ei.

— Asta așa e. Erau atât de plâpânzi că aveam impresia că le văd inima, bătând. Ai terminat filmările?

— Dacă îmi spui titlul, jur că nu mai depășesc 80 mph.

Chris își dă ochii peste cap, crezând că exagerez, George încearcă să îi sufle, iar Danny se fâstăcește ca un elev prins cu tema nefăcută. Curm suferința partenerului de dezmăț:

— Șoaptele umbrelor.

— Așa. Mi-a povestit Leila și am văzut și eu două-trei secvențe...

— Le-am terminat. Am avut un rol secundar, nu foarte lung.

Și așa îneca regretul în altă gură de rom, dar George nu pare că are de gând să mi-l returneze. Îmi e dor de colegi, atmosferă... la naiba, devin nostalgic. Dar salvarea vine de unde mă aștept mai puțin.

— Așadar, nu mai ai nicio scuză să nu ieși în serios școala.